

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๗๑

สุกัสนา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00071

๗๑...

ถึงวันนี้เจ้าหมีก็โตเป็นหนุ่มเต็มตัวเช่นเดียวกับเจ้าโฮมและเจ้าขาว น้องร่วมท้องที่ลืมตาดูโลกในวันเดียวกันกับมัน กิจกรรมสำคัญของเจ้าหนุ่มสามตัวนี้ก็คือ การสอดส่ายสายตาดูแลหาคู่ชู้ชม

บรรดาสาว ๆ ที่นางบุญพาให้สมญาว่า “อีพวกแม่หม้ายผัวทิ้ง” จึงมักพากันมาป่วนเบียดนอยุ่แถว ๆ ภูฏีเพื่อชมม้อยชมมายช่ายตาให้สามหนุ่มด้วยความสนิทสนม

เจ้าโฮมกับเจ้าขาวพากันตกหลุมรักหม้ายสาวไปเรื่อยเรื่อยแล้ว ตั้งแต่วันแรกที่สบตากัน ยังเหลือก็แต่เจ้าหมีที่ยังไม่พลาดท่าเสียที หรือ ยอมตรองปล่องขึ้นกับตัวใด มันคงไม่ยอมเป็นมือสองรองใครอื่นให้ต้องเสียชั้นเชิงชาย หรือไม่ก็คงถือคติ “ข้าเป็นหนุ่มทั้งแห่งควรหรือจะมากินแดงเถาตาย” หรือว่ามันอาจจะคิดอะไรที่นอกเหนือไปจากนี้ก็ไม่มีใครรู้ได้

แต่ที่รู้แน่ ๆ ก็คือเจ้าหมียังคงครองตัวเป็นโสด ไม่ยุ่งยงสูงส่งกับหม้ายสาวตัวใดให้ต้องเสียความบริสุทธิ์ผุดผ่อง เพราะเหตุนี้ที่ทำให้มันเป็นทีโปรดปรานรักใคร่ของนายขุนทอง ยิ่งกว่าน้องสองตัวของมัน

ข้อที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือ เจ้าหมีนั้นดูเหมือนเป็นหมาที่ถือเนื้อถือตัวเป็นพิเศษ ผิดแฉกจากหมาทั่ว ๆ ไป กล่าวคือมันจะไม่ทำตัวสนิทสนมกับใครง่าย ๆ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือเป็นหมาด้วยกันก็ตาม ยิ่งพวกเด็ก ๆ ด้วยแล้ว ดูจะไม่อยู่ในสายตาของมันเอาเสียเลย แต่ถึงกระนั้นก็ไม่เคยปรากฏว่ามันทำร้ายผู้ใด อย่างมากก็แค่แยกเขี้ยวใส่เท่านั้น

เป็นวันอาทิตย์ต้นเดือน ท่านพระครูลงรับแขกตามปกติตามตารางที่นายขุนทองเป็นผู้จัดให้ เจ้าหนุ่มสามตัวเหมือนกับจะรู้ล่วงหน้าว่าวันนี้พวกมันจะมี “แขก” มาหา แล้วก็ป่วน “แขก” ตัวจริงเสียด้วย

ผู้หญิงสองคนเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่หน้าภูฏีที่เจ้าโฮม เจ้าขาว และเจ้าหมีนอนเรียงรายกันอยู่ คนที่หน้าตาเหมือนแขก หยุดจ้องเจ้าสามหนุ่มด้วยท่าทางเหมือนคนตกตะลึง เพื่อนที่มาด้วยต้องสะกิดให้หล่อนคลานเข้าไปนั่งยังข้างในภูฏี นั่งลงแล้วหล่อนยังหันไปมอง

เจ้าสุนัขสามตัวตาไม่กระพริบ จ้องไปจ้องมาหน้าตาหล่อนก็ไหลพราก ๆ อย่างไม่อาจจะกลั้น
ได้

เมื่อถึง “คิว” เพื่อนที่มาด้วยกราบท่านพระครูสามครั้ง แต่ตัวหล่อนไม่กราบ ด้วย
เหตุผลที่ว่า “หนูกราบหลวงพ่อก็ไม่ได้หรอกค่ะ เพราะหนูเป็นมุสลิม ศาสนาอิสลามเขามีข้อ
ห้ามไม่ให้ศาสนิกกราบไหว้พระหรือนักบวชศาสนาอื่น หลวงพ่อกงไม่ว่าหนูนะ”

“ไม่ว่าหรอกจ้ะ หลวงพ่อกลับจะชมเชยเสียอีกว่า หนูเป็นคนเคร่งศาสนา ดีกว่าชาว
พุทธบางคนที่ไม่เคยเข้าวัดเลยด้วยซ้ำ แต่นี่หนูนับถือศาสนาอื่นก็ยังอุตส่าห์มาวัด”

“ที่จริงหนูก็ไม่ควรมาหรอกค่ะ เพราะคนที่เขาถือเคร่งจริง ๆ เขาจะไม่มาวัดของ
ศาสนาอื่น แต่หนูไม่เคร่งถึงขนาดนั้น” หล่อนหันไปดูเจ้าหมี เจ้าโฮม และเจ้าขาว ปากก็ถาม
ว่า “หลวงพ่อกะ สนุขสีดำตัวใหญ่นั่นชื่อเจ้าหมีใช่ไหมคะ”

“ทำไมหนูรู้ล่ะ ถูกแล้วมันชื่อหมี” ท่านพระครูตอบ

“ก็เขาไปหาหนูค่ะ” สาวมุสลิมว่า

“ไปหาที่ไหน นี่หนูมาจากไหนกันจ้ะ”

“มาจากบางมดค่ะ บางมดฝั่งธนบุรี” เพื่อนที่มาด้วยถือโอกาสพูดบ้าง

“แล้วเจ้าหมีไปหาหนูที่ไหนล่ะ หรือว่าไปหาถึงบางมดโน่น” ท่านเจ้าของกุฎิสงสัย

“ค่ะหลวงพ่อกะ แต่เขาไปหาในฝันนะจ้ะ ไปกับอีกสองตัวนั้น เรื่องมันแปลกมากเลยคะ
หลวงพ่อกะ แปลกที่สุดในโลก คนเล่ามีท่าทางตื่นเต้น

“แปลกยังไงล่ะหนู เล่าให้หลวงพ่อฟังได้ไหม”

“ได้ค่ะ คือเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว หนูฝันเห็นเขาทั้งสามตัวเลยคะ” ผู้ที่นั่ง ณ ที่นั้นพากัน
หัวเราะและคิดในใจว่าหล่อนเพี้ยน แต่ท่านพระครูไม่คิดเช่นนั้น เพราะหากไม่ใช่เรื่องจริง
หล่อนคงไม่ลงทุนมาถึงที่นี่ วัดนี้มักมีเรื่องแปลกประหลาดเกิดขึ้นเสมอ ๆ”

“เล่าต่อไปสิหนู หลวงพ่อกำลังฟัง” สาวมุสลิมจึงเล่าต่อว่า

“ในฝันหนูกำลังนั่งร้องไห้ คือ หนูปลุกบ้านให้คนเช่าค่ะหลวงพ่อกะ แล้วหนูก็ถูกเขาโกง
ค่าเช่า เขามาเช่าอยู่ พอใกล้จะสิ้นเดือนก็หนีโดยไม่จ่ายเงิน หนูก็ขาดทุนทุกเดือน จนเป็นหนี้
เป็นสินเพราะต้องจ่ายค่าน้ำค่าไฟแทนคนเช่า หนูกลัวมใจนอนร้องไห้ทุกคืน

เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว หนูก็นอนร้องไห้จนหลับไป แล้วหนูก็ฝันเห็นเขาทั้งสามตัว เจ้าหมี
ถามหนูว่า “น้ำ ๆ ร้องไห้ทำไม” หนูก็ตอบว่าน้ำถูกโกงค่าเช่า เขาก็บอก “น้ำไม่ต้องร้องไห้

หอรอก ไปหาหลวงพ่อดีปามะม่วงซี หลวงพ่อดีช่วยเหลือ” แล้วเขาก็บอกชื่อหลวงพ่อดีจังหวัด แล้วก็ชื่อเขา พอหนูตื่นขึ้นมา

ภาพในฝันยังแจ่มชัดอยู่ในความคิด แต่ว่าหนูลืมชื่อจังหวัด หนูจึงไปถามเพื่อน ๆ ที่นับถือศาสนาพุทธว่า มีใครรู้จักวัดป่ามะม่วงบ้าง ก็หาคนรู้จักไม่ได้ บังเอิญเพื่อนคนนี้เขามีญาติซึ่งเคยมาวัดนี้ เขาเลยบอกทางให้ หลวงพ่อดีต้องช่วยหนูนะคะ” คนเล่าสรุปลงท้ายด้วยการขอความช่วยเหลือ

ผู้ที่นั่งฟัง และคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไม่น่าเชื่อถือกลับพากันเปลี่ยนใจมาเชื่อ เพราะอย่างน้อยเจ้าหนุ่มสามตัวที่นอนเรียงรายอยู่หน้ากุฏิก็เป็นพยานหลักฐานได้เป็นอย่างดี

“แหม เจ้าหมีมันใจบุญจริง ๆ อุตส่าห์ไปช่วยเขาถึงบางมดโน่น” ท่านพูดกับญาติโยมที่นั่งอยู่เต็มกุฏิ

“สงสัยว่ามันคงกลัวอาตมาจะไม่มิงานทำ เลยไปช่วยหางานมาให้ เจ้าหมีมันสำคัญนัก” ท่านพูดยิ้ม ๆ

“หลวงพ่อดีต้องช่วยหนูนะคะ” คนเป็นมุสลิมย้ำ

“จะให้ช่วยอะไรละจ๊ะ”

“ช่วยให้คนดี ๆ มาเช่าบ้านหนูจะได้ไม่ถูกโกงค่าเช่าคะ”

“แต่คนดี ๆ นั้นหายากจิงหนะหนู หายากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทรเสียอีก”

ท่านเจ้าของกุฏิเปรียบเทียบ

“งมเข็มคะหลวงพ่อดี ถ้าเขียงไม่ต้องงม เพราะมันลอยน้ำได้” พี่ของสาวมุสลิมแย้ง

“อ้อ ยังงั้นหรือ โอ้อโฮ ถ้างมเข็มก็ยิ่งยากเข้าไปใหญ่เลยซีหนะ หรือหนูว่ายังไง” ท่านถามคนนับถือศาสนาอิสลาม

“แต่ถึงจะยากยังไง หนูก็เชื่อว่าหลวงพ่อดีช่วยเหลือคะ ไม่งั้นเจ้าหมีเขาคงไม่ลงทุกันไปเข้าฝันหนู หลวงพ่อดีช่วยหนูด้วยนะคะ ได้โปรดเถอะคะ” หล่อนวิงวอน

“เออละ ช่วยก็ช่วย เจ้าหมีจะได้ไม่เสียหน้า หนูสวดมนต์เป็นไหมละจ๊ะ สวดอิติปิโสได้หรือเปล่า”

“สวดไม่เป็นคะ แล้วก็สวดไม่ได้ด้วย เพราะศาสนาหนูเขาห้าม”

“แล้วศาสนาของหนูมีสวดมนต์หรือเปล่า”

“มีคะ ก่อนละหมาดเราต้องสวดมนต์”

“ถ้าอย่างนั้น ก็สวดไปตามที่ศาสนาของหนูสอนก็แล้วกัน พอสวดเสร็จ ก็ให้ตั้งใจแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร อ้อ ถ้าหลวงพ่อก็จะให้พระบรมฉายาลักษณ์ของในหลวงรัชกาลที่ ๕ หนูไว้บูชาจะได้หรือเปล่า ศาสนาเขาห้ามไหม”

“ไม่ห้ามค่ะ ถ้าเป็นในหลวงเขาไม่ห้าม แต่ถ้าเป็นพระถึงจะห้ามค่ะ”

“งั้นก็ดีแล้ว หลวงพ่อก็จะให้หนูไปหนึ่งแผ่น หนูเอาไปใส่กรอบไว้บูชานะ แล้วก็อธิษฐานขอพระบารมีของพระองค์ให้ช่วยปกป้องคุ้มครอง ปฏิบัติตามที่หลวงพ่อบอกมานี้จะไม่เกินสองเดือนรับรองรู้ผล หนูจะทำได้ไหมล่ะ”

“ได้ค่ะหลวงพ่อ หล่อนรับคำแข็งขัน แล้วดูเหมือนจะนี่ก็จะไรขึ้นมาได้ จึงพูดขึ้นกับท่านเจ้าของกุฎิว่า

“หลวงพ่อกะ หนูมีอะไรบางอย่างจะสารภาพกับหลวงพ่อกะ”

“มีอะไรล่ะจ๊ะ จะสารภาพอะไร”

“คือหนูยอมรับว่า ก่อนหน้านี้หนูไม่เคยนับถือพระเลยคะ ไม่ใช่เพราะหนูนับถือศาสนาอิสลามหรอกนะคะ แต่เพราะหนูไม่เคยเห็นพระดี ๆ สักคนเดียว

เมื่อก่อนที่บ้านหนูอยู่ติดกับวัดลุ่ม หนูเห็นพระวัดนั้นเปิดเพลงเต๋นร็อกกันทุกวัน หนูเคยเผลอหน้าต่างไปจ้องดูหมายจะให้พวกเขาอายุ แต่นอกจากจะไม่อายุแล้วเขายังกักมือเรียกหนู บอก “โยมมาเต้นด้วยกันไหมล่ะโยม” หนูก็ดำไปว่า ขอโทษนะคะหลวงพ่อ อย่าหาว่าหนูหยาบคายนะคะ” หล่อนหยุดเล่า กล่าวคำขอโทษ แล้วจึงเล่าต่อ

“หนูก็ดำไปว่า “ไอ้พระบ้า ไอ้พระลามก” หนูดำอย่างนี้บาปไหมคะหลวงพ่อ” หล่อนถาม

“ถ้าจะบาปพระพวกนั้นท่านก็บาปกว่าหนูแหละ เป็นพระเป็นเจ้าไปทำงั้นได้ยังไง” ท่านพระครูตำหนิติเตียน

“นั่นสิคะ พอหนูดำ ป๊ะหนูได้ยินเลยมาช่วยดำอีกคน แล้วป๊ะยังขู่ว่าจะบอกตำรวจ พวกเขาก็เลยเลิกเต้น วันต่อ ๆ มา เวลาเขาจะเต้นกันเขาก็จะปิดหน้าต่างมิดชิด ได้ยินแต่เสียงเพลงดังออกมา ป๊ะหนูเขาเกลียดพระมากเลยคะหลวงพ่อ ป๊ะว่า “พวกพระนะเก่งอยู่สองอย่างเท่านั้น คือดูหมัดกับให้ห่วย นอกนั้นไม่ได้เรื่องซักอย่าง”

“แต่พระวัดนี้ไม่ได้เป็นอย่างที่ป๊ะหนูว่านะ เมื่อก่อนหลวงพ่อก็คเคยดูหมอดเหมือนกัน แต่เลิกไปร่วมยี่สิบปีแล้ว ส่วนเรื่องให้ห่วยหลวงพ่อก็ไม่เคยทำ วันหลังหนูชวนป๊ะมาด้วยชี้หนูบอกหลวงพ่อกับมาพิสูจน์ว่า พระวัดนี้ไม่เหมือนวัดอื่น นะหนูนะ”

“ป๊ะคงไม่มาหอรอกคะ เพราะเขาเคร่งศาสนามาก ไปประกอบพิธีฮัจญ์ที่เมืองมักกะฮ์
ทุกปี นี่ถ้าป๊ะรู้ว่าหนูมาวัดคงโกรธหน้าดูเลย” แล้วหันไปกำชับเพื่อนสาวว่า “นิด เธอต้องปิด
เป็นความลับนะ ห้ามบอกป๊ะฉันเป็นอันขาด”

“ตกลง แต่เธอต้องให้สินบนฉันนะ” เพื่อนหล่อนว่า

“หลวงพ่อกะ คนที่นับถือศาสนาพุทธ เขาชอบเรียกสินบาท คาคสินบนอย่างนี้หรือ
คะ” สาวมุสลิมถามท่านพระครู

“ก็ไม่ว่าใครหอรอกหนู ที่เขาดี ๆ ก็มี แต่หนูอาจจะโชคร้ายสักหน่อยที่มาเจอแบบนี้”

“แหม หลวงพ่อ หนูพูดเล่นต่างหากละคะ” คนเป็นพุทธแก้ตัว

“แต่ถ้าได้จริง ๆ ก็ดีใช่ไหมล่ะ” ท่านพูดแทงใจดำ

“ก็ดีเหมือนกันคะ โช้ หลวงพ่อกะ ใครบ้างไม่ยากได้เงิน” หญิงสาวพูดตรง ๆ เพราะ
ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องพูดอ้อมค้อม

“เสร็จธุระแล้วหนูถือโอกาสลาหลวงพ่อละคะ” หล่อนเอ่ยปากลาหากมิได้กราบ ด้วย
เกรงจะขัดต่อคำสอนในศาสนาของตน ส่วนเพื่อนหล่อนกราบท่านพระครูสามครั้งแต่มิได้เอ่ย
ปากลา ผู้หญิงสองคนลุกออกไปแล้วผู้ชายหนึ่งคนก็ถามขึ้นว่า

“เป็นไปได้อย่างไรครับหลวงพ่ที่สุนัขจะไปเข้าฝันคน”

“โยมไม่เชื่อใช่ไหม” ท่านเจ้าของกุฎิย้อนถาม

“เชื่อครับ แต่ก็อยากได้รับคำยืนยันจากหลวงพ่อเพื่อความมั่นใจ” บุรุษนั้นตอบ

“ถ้าอย่างนั้นอาตมาก็ขอยืนยันว่า เจ้าหมีมันไปเข้าฝันแม่หนูคนนั้นจริง ๆ โยมอาจจะ
สงสัยว่ามันเป็นหมาทำไมถึงทำได้ ที่มันทำได้เพราะชาติที่แล้วมันเกิดเป็นคน ญาติโยมอยาก
รู้เรื่องราวของเจ้าหมีไหมล่ะ อาตมาจะเล่าให้ฟัง อยากรับฟังไหม”

“อยากฟังคะ”

“อยากฟังครับ” สตรีและบุรุษที่นั่ง ณ ที่นั้นตอบพร้อมกัน ท่านเจ้าของกุฎิจึงว่า

“ตกลง เมื่ออยากฟัง อาตมาก็จะเล่า แต่ก่อนอื่นญาติโยมจะต้องเชื่อเรื่องภพชาติ เรื่อง
การเวียนว่ายตายเกิดว่า เราต้องเวียนตายเวียนเกิดกันไม่รู้วาก็ร้อยก็พันชาติ เกิดเป็น
มนุษย์บ้างเป็นเดรัจฉานบ้าง เป็นเทพดาบ้าง แล้วแต่กรรมที่ทำ เรื่องการเวียนว่ายนี้
มีหลักฐานปรากฏชัดเจนในคัมภีร์พระไตรปิฎก ญาติโยมคงจำกันได้ว่า ในวันเพ็ญเดือน
วิสาขะ ซึ่งเป็นวันที่พระพุทธองค์ ตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณนั้น ขณะทรงบำเพ็ญ
เพียรอยู่ภายใต้ต้นอัสสัตถพฤกษ์

ในยามต้นทรงบรรลุปุพเพนิวาसानุสสติญาณ คือทรงระลึกชาติแต่หนหลังได้ อันนี้เป็นหลักฐานยืนยันว่าการเวียนว่ายตายเกิดนั้นมีจริง เราไม่ได้เกิดหนเดียวตายหนเดียวอย่างที่พวกวัตถุนิยมเขาเชื่อกัน แต่ที่นี้ทำไมบางคนถึงระลึกชาติได้ ทำไมบางคนระลึกชาติไม่ได้ อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่เขาไปเกิด เช่น สมมุติว่า นาย ก. ตายไปตกนรก พอหมดกรรมจากนรก ก็ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน จากสัตว์เดรัจฉานมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ถ้าเป็นอย่างนี้ เขาจะระลึกชาติไม่ได้ คือจำชาติที่เคยเกิดเป็นนาย ก. ไม่ได้ เพราะระยะเวลาที่จะมาเป็นมนุษย์อีกนั้นมันถูกคั่นด้วยการไปเกิดในนรกกับไปเกิดเป็นเดรัจฉาน

ที่นี้สมมุติอีกคนหนึ่ง สมมุติว่านาย ข. เกิดเป็นมนุษย์ พออายุได้ยี่สิบปี ก็ตายเพราะอุบัติเหตุหรืออะไรก็แล้วแต่ เมื่อตายก็ได้ไปเกิดเป็นมนุษย์อีก เมื่อเขาเริ่มรู้ประสา เขาจะจำชาติที่แล้วของตัวได้ เพราะช่วงของระยะเวลาที่เกิดเป็นมนุษย์มันสั้นและต่อเนื่องกัน จึงทำให้เขาจำอดีตได้ เปรียบเทียบให้ใกล้ตัวเข้ามาอีก เช่น อย่างกับตัวเรานี้แหละ เหตุการณ์ที่เกิดกับตัวเราเมื่อวานนี้ กับเหตุการณ์ที่เกิดกับตัวเราเมื่อยี่สิบปีที่แล้ว โยมคิดว่าโยมจะจำอันไหนได้ที่เกิดเมื่อวาน หรือที่เกิดเมื่อยี่สิบปีที่แล้ว”

“ที่เกิดเมื่อวานคะ” สุภาพสตรีผู้หนึ่งตอบ

“ถูกแล้ว เราจะจำสิ่งที่ใกล้ตัวได้ก่อนสิ่งที่ไกลตัว ที่นี้ในกรณีของเจ้าหมึกก็เหมือนกัน นี่อาตมาเคยสัมผัสภพมันแล้วนะ มันรู้ภาษาคน เพราะชาติที่แล้วมันเคยเกิดเป็นคน เพียงแต่มันพูดไม่ได้เท่านั้น”

“ในเมื่อมันพูดไม่ได้ แล้วหลวงพ่อสัมผัสภพมันได้ยังไงล่ะครับ” บุรุษหนึ่งสงสัย

“โยมอยากรู้จริง ๆ หรือว่าทำไมอาตมาถึงพูดกับมันรู้เรื่อง ทั้ง ๆ ที่มันพูดไม่ได้

“อยากรู้ครับ” เขาตอบ

“ไม่ยากหรอกโยม เพราะถึงมันจะพูดไม่ได้ แต่เราก็ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาพูด อาตมาใช้ภาษาจิตสัมผัสภพมัน อย่าลืมนะ ภาษาจิตนี้เป็นภาษาสากล ถ้าต่างคนต่างฝึกจิตจนถึงขั้นสื่อสารกันได้ ถึงจะต่างชาติต่างภาษาก็คุยกันรู้เรื่อง ถ้าโยมอยากพิสูจน์เรื่องนี้ก็ต้องพยายามฝึกจิตด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ถ้าจิตถึงขั้นนั้น โยมก็จะสามารถพูดกับคนต่างชาติได้”

“แบบนี้ก็แปลว่า เจ้าหมึกมันต้องฝึกจิตด้วยใช่ไหมครับ มันถึงคุยกับหลวงพ่อร์ู้เรื่อง” บุรุษนั้นถามอีก

“เป็นเดรัจฉานทำอย่างนั้นไม่ได้หรอกโยม เพราะการเกิดเป็นเดรัจฉาน ถือว่าเกิดในอบายภูมิ หหมดโอกาสที่จะประกอบกุศลกรรม แต่ที่นี้ที่เจ้าหมึกมันทำได้ เพราะมันมี

“สัญญา” คือการจำได้หมายรู้ มันมีสัญญาติดตัวหลงเหลือมาจากชาติที่เป็นมนุษย์ จึงสามารถฟังภาษามนุษย์ได้รู้เรื่องทั้งที่พูดไม่ได้ มันก็เป็นเรื่องแปลกนะ แปลกแต่จริง”

“แล้วมันเล่าให้หลวงพ่อฟังว่ายังไงบ้างครับ” คนถามอยากรู้

“มันเล่าว่า เมื่อชาติที่แล้วก่อนที่มันจะมากเกิดเป็นสุนัข มันเกิดเป็นมนุษย์แล้วก็เป็นมรรคทายกของวัดนี้มาก่อน และที่ต้องมากเกิดเป็นสุนัข เพราะกรรมที่มันชอบไปเรียไรเงินคนเขามาทำบุญ เรียไรเก่งมาก แต่ตัวเองไม่เคยเรียไรตัวเองเลย

แม้มันจะทำบุญแต่ก็เป็นเงินของคนอื่น ไม่ใช่เงินของตัวเอง ในที่สุดมันก็เลยต้องมากเกิดเป็นสุนัข แต่เรื่องกรรมมันซับซ้อนนะโยม มันซับซ้อนมาก เจ้าหมีมันจะต้องมีกรรมอื่นมาส่งผลด้วย บวกกับกรรมที่ไปเอาเงินคนอื่นมาทำบุญ จึงทำให้ต้องมากเกิดในอบายภูมิ คือมากเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน มันไม่ได้เกิดที่วัดนี้หรอก แต่หลานชายของอาตมาเอามันมาจากบ้านเขาซึ่งอยู่คนละอำเภอกอ พอมันมาอยู่ที่วัดนี้มันก็จำได้ เพราะเคยอยู่มาแต่ครั้งอดีตชาติ”

ท่านไม่ได้บอกพวกเขาว่าก่อนที่มันจะมากเกิดเป็นมรรคทายก ได้เกิดเป็นทหารคนสนิทของท่านในชาติที่ท่านเป็นแม่ทัพ ที่ไม่บอกเพราะไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องบอก คนที่เขาไม่เชื่อเรื่องอย่างนี้จะพากันคิดว่าท่านเพี้ยน

“เอาละ ยุติเรื่องเจ้าหมีกันได้แล้ว และอาตมาก็อยากจะบอกกับญาติโยมว่า ถ้าใครอยากระลึกชาติได้ก็ให้หมั่นเจริญกรรมฐาน ถ้าระลึกชาติได้เมื่อไหร่ เมื่อนั้นโยมจะรู้ว่า การเวียนว่ายตายเกิดนั้นมันเป็นทุกข์ ไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไรก็ทุกข์ทั้งนั้น อาตมาตั้งจิตอธิษฐานไว้เลยนะว่าขออย่าให้ต้องเกิดอีก จะเกิดเป็นมนุษย์หรือเป็นเทวดาก็ไม่ต้องการทั้งนั้น แต่ก็นั่นแหละ ถ้ากรรมยังไม่สิ้นก็จำเป็นจะต้องเกิดอีก ไม่ว่าจะอยากเกิดหรือไม่อยากก็ตาม เอาละ ใครมีอะไรจะปรึกษาหารือก็เชิญ”....

มีต่อ.....๗๒